

РЕШЕНИЕ

№ 501

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Хасъмска

Членове: Емилия Александрова
Таня Кандилова

при участието на секретаря Надежда Св. Масова като разгледа докладваното от Емилия Александрова Въззивно гражданско дело № 20211100511896 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Й. С.Я., лично, и в качеството му на баща и законен представител на детето С. Й.Я., срещу Решение № 20101475/21.04.2021 г., постановено по гр. дело № 2417/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 158^{-ми} състав, с което е отхвърлена молбата по чл. 8, т. 1 ЗЗДН на въззивниците, молители в първоинстанционното производство и е отказано да се издаде заповед за защита.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и немотивирано, постановено при съществено вътрешно противоречие в мотивите, при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона.

Моли се да се отмени решението на СРС, ведно с правните последици за това, претендират се разноски за настоящото производство.

Въззиваемата страна К.Х. П. оспорва въззивната жалба и моли за оставянето ѝ без уважение. Претендира разноски.

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл. 17, ал. 1 от ЗЗДН от молителите в първоинстанционното производство, имащи правен интерес от обжалването, и е срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 ГПК, вр. чл. 17 ЗЗДН, валиден и

допустим съдебен акт.

Делото пред първата инстанция е образувано по молба на Й. С.Я., лично, и в качеството му на баща и законен представител на детето С. Й.Я., срещу К.Х. П. – за защита от домашно насилие, описано в сезиращата молба от 20.01.2020 г. и в нейните уточнения – от 27.01.2020 г., от 11.02.2020 г. и от 24.02.2020 г., в които се излагат данни за системен и непрекъснат психически тормоз. В молбите се твърди, че ответницата е бивша съпруга на първия молител и майка на втория молител, като същата оказвала постоянен и непрекъснат психически тормоз – по време на брака, по време на бракоразводното производство, и след влизане в сила на решението за развод – непрестанно клеветяла молителя Я. пред органите на МВР, и чрез тях се ограничавал личният му живот и възпрепятствали служебните задължения на работещ по трудов договор гражданин, налагали се посещения в полицията в работно време, за да дава сведения по поредните и неоснователни обвинения и клевети. Поредният психически тормоз бил в резултат от сигнал на К.П. за събития от дата 21.12.2019 г. – ден, в който Я. взел детето от дома й според разписаните от съд привременни мерки за лични контакти. В сигнала си до полицията ответницата отправила обвинения и клевети с цел принудително ограничаване на личния живот и личните права, както на молителя, така и детето на страните, които се изразявали в това, че детето било положено в колата на плоска детска седалка с стол с форма на дъска без предпазни средства, че молителят води молителката при бабата и дядото. Посоченият акт на домашно насилие под формата на психически тормоз, изразяващ се в подаден сигнал до СРП, бил подаден на 30.12.2019 г., като в сигнала до полицията ответницата отправила клевети и обиди за събития, случили се на 21.12.2019 г., а именно: че молителят Я. е предприел пътуване с детето /също молител/ до Долна баня в дома, където живеят родителите на молителя, на 80 км от София, без придружител, че детето било оставено само на задната седалка за час и половина и може да отвори вратата и да загуби живота си, че молителят пътува с висока скорост по спомени на ответницата, подала сигнала, има проблеми със затварянето на вратата, и че молителят и неговата майка не получили наказание, че автомобилът нямал система за заключване на вратите, и че няма детско столче; при твърдения, че ответницата говорела неистини пред детето, тъй като същото при разговор с молителя на 12-ти януари му казало: „Аз като бях бебе, ти май ми слагаше изолирбанд и мама на съдийката й се оплака“, както и казало: „Спри да й крещиш по телефона, тъй като ми слага изолирбанд на устата“. Предвид казаното от детето молителят твърди, че ответницата е споделила с него лъжливо обстоятелство - че е сложил изолирбанд на устата на детето, както и че ответницата е настроила детето срещу бащата с тези твърдения.

Ответницата е оспорила твърденията в подадената молба за извършено от него насилие.

С Решение № 20101475/21.04.2021 г., постановено по гр. дело № 2417/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 158^{-ми} състав, е отхвърлена молба по чл. 8, т. 1 ЗЗДН с вх. № 8000040/20.01.2020 г., депозирана от Й. С.Я., действащ лично за себе си и в качеството си на баща и законен представител на детето С. Й.Я., за издаване на заповед за

защита срещу К.Х. П., за актове на домашно насилие от 21.12.2019 г. и 30.12.2019 г., като е отказано да бъде издадена заповед за защита, осъден е, на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН Й. С.Я. да заплати на К.Х. П. сумата от 500,00 лв., разноски по делото, както и да заплати по сметка на Софийския районен съд държавна такса за производството в размер на 25 лв.

Доводите в жалбата касаят неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото.

Въззивният съд, като прецени относимите доказателства и доводи, прие за установено следното:

Наведените доводи за неправилност на обжалваното решение са неоснователни.

Към молбата си за защита Й. С.Я. е приложил декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН.

В случая следва да се отбележи, че декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН е доказателствено средство, чрез което се доказва конкретният насилнически акт и неговото авторство, както и евентуалните последици от този акт. Декларацията е частен свидетелстващ документ, който притежава материална доказателствена сила за удостоверените от пострадалия изгодни за него факти (за разлика от исковия процес, където частните свидетелстващи документи имат материална доказателствена сила, ако удостоверяват неизгодни за издателя факти). За да е годно доказателствено средство, тази декларация трябва да индивидуализира акта на насилие по начина, по който в редовната молба за защита актът е описан, както бе посочено по-горе. Съдът няма право да указва на пострадалия да представи годна (пълна) декларация, защото би нарушил своето безпристрастие – неговото задължение се простира само до там да укаже, че не се сочат доказателства за процесния насилнически акт и неговото авторство.

Когато актът на насилие е извършен в отсъствието на очевидци (“на четири очи”), декларацията е достатъчна, за да се приложат спрямо ответника мерките по чл. 5, ал. 1 от ЗЗДН (чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН), именно предвид нейната материална доказателствена сила. Ако обаче в обективния мир има други доказателства за извършеното насилие (напр. очевидци) и носещата доказателствената тежест страна не положи дължимата грижа за събирането им, съдът не може да уважи молбата за защита. В случай че са събрани и други доказателства, декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН трябва да се цени във връзка с тях, и ако съдът намери доказателствата, противоречащи на декларацията, за по-убедителни от нея, отхвърля молбата за защита (т.е. материалната доказателствена сила на декларацията е оборена).

В случая, видно от изложеното в сезиращата молба и уточнителните такива, твърденията са за упражняван спрямо молителите системен и непрекъснат психически тормоз, изразяващ се в подаване на сигнали пред органите на МВР от страна на ответницата, формулирани в декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, като „клевети“, чрез които ответницата се опитвала да ограничава контактите на молителя с втората молителка.

Настоящият съд се солидализира с изводите на първоинстанционния съд, че декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН се явява негодно доказателствено средство относно молбата за защита, подадена от молителя Й. С.Я., доколкото в същата са изложени

обстоятелства, които молителят не е възприел лично, освен това същата съдържа и лична оценка на конкретни обстоятелства. Правилни са изводите на СРС, че декларацията може да служи за доказване на акта на насилие, само ако деклараторът лично е възприел този акт, освен това, същата следва да касае конкретни факти, а не преценки и изводи на молителя въз основа на обстоятелства, които според него съставляват резултат от осъществен акт на насилие, защото наказателна отговорност се носи за неистинно деклариране на факти, а не за мнение на декларатора.

Действително ответницата е подала сигнал с вх. № 56862/30.12.2019 г. до СРП с твърдения, че Й.Я. превозвал детето София на плоска детска седалка при извънградско пътуване на 21.12.2019 г. и без придружител (л. 58-59 от делото на СРС). С постановление от 02.03.2020 г. СРП е отказала да образува наказателно производство по подадения сигнал, като е приела че не са налице данни за извършено престъпление от общ характер (л. 146 от делото на СРС). Това обаче не обуславя намесата на съда в правната сфера на ответницата и налагането на мерки за защита от домашно насилие, доколкото законът ѝ дава възможност да защитава правата си по съответния ред, което е и сторила. Дали сигналите са основателни може да установи единствено компетентната за това институция. Ето защо подобно твърдение за извършен акт на домашно насилие не отговаря на нито една от хипотезите, предвидени в чл. 2 ЗЗДН.

Останалите твърдения на молителите за извършен акт на домашно насилие, изразяващ се в опитите на ответницата да възпрепятства чрез действията си контактите между двамата молители /баща и дете/, също не се установяват от събраните по делото писмени и гласни доказателства въпреки указаната доказателствена тежест на молителите с доклада на съда.

Съгласно показанията на свидетеля П., брат на майката и вуйчо на детето, разпитан пред Софийски районен съд в открито съдебно заседание, проведено на 27.01.2021 г., основните притеснения на майката били, че детето пътува в колата на баща си небезопасно, тъй като седалката в автомобила за детето била без протектори за главата, като свидетелят и сам е виждал тази ниска седалка.

Свидетелят е посочил също, че бащата говори с детето по телефона всяка неделя в 10 часа, когато детето не е при него.

Случвало се да звъни и през седмицата. Разговорите с детето траели около час. Последният път, когато използвали телефона на свидетеля, разговорът бил час и половина. От тези разговори, после се интерпретирали факти и твърдения за домашно насилие.

От показанията на св. П. се установява също, че контактите на детето с бащата по телефона, очевидно извън режима на лични отношения, определен от съда по бракоразводното дело, са се осъществявали по негово желание и със съгласието на майката, поради което твърденията за отчуждаване и настройване на детето от майката срещу бащата остават недоказани.

Това се потвърждава и от социалния доклад на ДСП Слатина, представен пред

въззивната инстанция, в който изрично е посочено, че детето има изградена емоционална връзка както с майка си, така и с баща си, то е в добро психо-емоционално състояние и е развито в норма за възрастта и пола си.

Първоинстанционното решение е правилно. Неоснователни са наведените доводи в жалбата. Въззивниците не са доказали по безспорен начин твърденията си за извършени актове на системно психическо домашно насилие от страна на въззиваемата страна. Постановеното решение е съобразено с всички ангажирани и относими към спора доказателства.

Предвид горното, обжалваното решение на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила.

Въззивният съд постанови въззивникът Й. С.Я. да заплати по сметка на СГС държавна такса за жалбата си в размер на 12.50 лв.

С оглед изхода на делото, въззивниците нямат право на разноски, като такива се следват на въззиваемата, поради което съдът осъжда Й. С.Я. да заплати на К.Х. П. сума в размер на 500 лв., представляващи сторени разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в производството по в. гр. дело № 11896/2021 г. по описа на Софийски градски съд, ГО, I^{ВИ} въззивен брачен състав.

Въпреки изхода на въззивното дело, въззивницата С. Й.Я. не дължи на СГС държавна такса за въззивната си жалба – тази въззивница не е навършила 18-годишна възраст, поради което държавната такса за жалбата ѝ трябва да остане в тежест на бюджета на съда (арг. от чл. 11, ал. 3 in fine ЗЗДН).

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20101475/21.04.2021 г., постановено по гр. дело № 2417/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 158^{МИ} състав.

ОСЪЖДА Й. С.Я., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийски градски съд държавна такса в размер на 12.50 лева.

ОСЪЖДА Й. С.Я., ЕГН *****, да заплати на К.Х. П., ЕГН *****, сума в размер на 500 лв., представляващи сторени разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в производството по в. гр. дело № 11896/2021 г. по описа на Софийски градски съд, ГО, I^{ВИ} въззивен брачен състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на Й. С.Я. и С. Й.Я., действаща чрез нейния баща и законен представител, за присъждане на разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____